

אבל מאני מיכלא כלי אכילה, לאחר האוכל הם מאוסים, ולכן יש להוציאם בר ממטללתא, אל מחוץ לסוכה.

וכן חצבא כלי חרס ששואבים בו את המים, וכן שחיל, דלי העשוי מעץ, יש להוציאם בר ממטללתא, אל מחוץ לסוכה, לאחר שהשתמשו בהם.

ואילו שרנא נר של חרס מותר להשהותו במטללתא.

ואמרי לה, ויש אומרים שאת נר החרס יש להוציאו בר ממטללתא לאחר שכבה.

ומבאר הגמרא: ולא פליגי היש אומרים על דברי התנא קמא.

אלא, הא שהתיר התנא קמא להשהות את נר החרס גם לאחר השימוש בו, מדובר בסוכה גדולה שיש בה מקום ברווח.

הא שאמרו היש אומרים שיש להוציאו מחוץ לסוכה מדובר בסוכה קטנה ששטחה מצומצם ויש להוציא ממנה כל דבר התופס מקום ללא צורך.

שנינו במשנה: ירדו גשמים מאימתי מותר לפנות משתסרח המקפה:

תנא: משתסרח המקפה של גריסין.

אביי הוה יתיב קמיה דרב יוסף במטללתא, נשב זיקא רוח וקא מיתי ונשרו ציבותא קסמי עץ על המאכל.

אמר להו רב יוסף: פנו לי מאני את כלי מהבא.

אמר ליה אביי: והא תנן במשנתנו "משסתסרח המקפה"?!

אמר ליה רב יוסף לאביי: לדידי, כיון דאנינא דעתאי, שאני אנין דעת ורגיש, כמי שתסרח המקפה דמי לי.

תנו רבנן: היה אוכל בסוכה וירדו גשמים, וירד מסוכתו לביתו, אין מטריחין אותו לכשיפסקו הגשמים לעלות שוב לסוכתו עד שיגמור פעודתו.

היה ישן תחת הסוכה וירדו גשמים, וירד מסוכתו, אין מטריחין אותו לכשיפסקו הגשמים לעלות לסוכתו עד שיאור, ומפרש לה ואזיל.

איבעיא להו: מהי כונת הברייתא?

האם אין מטריחין אותו לעלות עד שיעור משנתו, או עד שיאור היום?

תא שמע: אין מטריחין אותו לעלות עד שיאור, ויעלה עמוד השחר.

והלוא תיקשי: תרתי?! כלומר סתירה יש בדברים, שהרי "יאור" משמע שהאיר לו המזרח, בשעת הנץ החמה, ושוב קתני "עד שיעלה עמוד השחר", שהיא שעה מוקדמת יותר?!

אלא, על כרחך אימא, הכי קתני בברייתא: עד שיעור משנתו ויעלה עמוד השחר.

שנינו במשנה: משל למה הדבר דומה, לעבד שבא למזוג כוס לרבו ושפך לו קיתון על פניו:

איבעיא להו: מי שפך למי?

האם פירוש המשנה: משל לעבד שהיה עושה לרבו עבדות שלא כהוגן, כגון ששפך העבד לרבו קיתון על פניו של רבו, כך